FUNDAŢIA CULTURALĂ
BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / Nr. 14, Septembrie 1998; 6 pag.

ATRIBUTELE CĂPITANULUI

Lui CORNELIU ZELEA CODREANU,
la cea de-a 99 -a aniversare a zilei de naştere

Ne-nfricat şi viteaz luptător
Pentru neam şi Credinţă...
Far peste timp, izvor de biruinţă...
Blând ca un miel, visător...

Stăvilar al mocirloaselor valuri...
Punte de-oţel peste-oceane-n furtună...
Iubitor de glie străbună...
Stegar de mari idealuri...

Apărător al celui sărac...
Înnoitor în suflet şi în gândire...
Martir umilit peste fire...
Erou şi profet peste veac...

Floare gingaşă răpusă de spini...
Sabie temută de mişei şi de hoţi...
Semn de-ntrebare pentru netoţi...
Ochi de Arhanghel, divini...

Speranţă, Altar, rumenă pâine...
Vis înaripat, vultur emblematic...
Lumină lină pe un cer furtunatic...
Făuritor al României de mâine...

13 septembrie 1998

Eugen BĂLAŞA

CORNELIU ZELEA CODREANU
(1899 - 1938)

LEGIUNEA LA 71 DE ANI...

(Datoria studentului) Dragi studenţi: La sosirea în judeţe vă veţi prezenta şefului judeţean respectiv, sub a cărui comandă intraţi, şi pentru ca acesta să vă poată, eventual, comunica ordine venite de la centru.

Şcoala de educaţie legionară: Ajunşi acasă, veţi face şcoală de educaţie legionară cu toţi cei pe care îi veţi întâlni mai puţin pregătiţi ca voi, asupra următoarelor: ţinută legionară, salut, prezentare, bună-cuviinţă, cinste, a fi drept cu toată lumea, încredere în biruinţă, respect pentru cei ce au jertfit, neînţelegerea între legionari, cum luptă duşmanii: calomnii, minciuni, cumpărări, uneltiri, etc.

Nu trebuie să fiţi mândri cu cei ce-i găsiţi acasă.

Purtarea voastră: pretutindeni, în orice împrejurare, să fie în adevăr model. Purtaţi cu voi onoarea voastră.

Grija pentru elevii de liceu: Botezaţi-i în credinţa voastră. Explicaţi-le toate uneltirile la care vor fi supuşi. Pentru ca atunci când vor veni în Universitate să nu cadă pradă celor răi (Corneliu ZELEA CODREANU).

(va urma)

CUIBUL

Unitate de bază a Mișcării Legionare

Odat constituit Cuibul sub conducerea inițiatorului, acesta formulează o scrisoare, adresată șefului Mișcării Legionare, și o trimite la sediul central al Mișcării. În această scrisoare el face cunoscut șefului constituirea noului cuib și cere ordine. Centrul ia notă, îi transmite asentimentul său și îi desemnează unitatea superioară de care va depinde în continuare.

De aici înainte, cuibul este constituit în mod oficial și începe să primească ordinele sale și să trimită rapoarte de activitate unității de care depinde. Atunci când organizația legionară ia o extindere națională, procedura de recunoaștere a cuibului își pierde rigoarea, trecând în sarcina organizației regionale și chiar departamentale.

Deci, constituirea unui cuib nu are nimic solemn sau spectaculos. Este pur și simplu angajamentul unui grup de oameni față de Legiune și față de ei înșiși, după legile și principiile sale. Acești oameni trebuie să fie cei mai buni de acolo și, dacă nu sunt, trebuie să devină. Aceasta este cea dintâi obligație a șefului de cuib când își alege tovarășii. Corneliu Codreanu a spus cu hotărâre:

" ... trebuie să aibă grijă să aleagă elementele cele mai capabile și cu simțul demnității foarte dezvoltat. Cei ce sunt necinstiți, *iritabili, cei ce caută scandal* (s.trd.), care sunt orgolioși, care sunt plini de sine, lăudăroși, fricoșii, lașii, trebuie să fie lăsați afară din organizație"*.

Puțin mai departe, pe aceeași pagină el subliniază că "numărul legionarilor dintr-o localitate nu va putea depăși jumătate din numărul oamenilor din această localitate". Și, pentru a completa această viziune a constituirii cuibului, Corneliu Codreanu insistă asupra unui punct care ar face să surâdă burghezia, învățată să se comporte așa: *" În orice caz, spune el, trebuie ferită organizația de oamenii care nu pot să trăiască fără să se certe"* (s. trd.).

Se precizează că organizarea cuibului, chiar dacă este complet liberă și lăsată la dispoziția celui ce se angajează să o pună în practică, este supusă câtorva reguli de care viitorul șef trebuie să țină seamă. El trebuie să țină seama de acestea, nu pentru că altfel i s-ar interzice să pună bazele unui cuib, ci pentru că este vorba de o regulă de bun simț care îl va feri de urmarea unor dezamagiri nenumărate și de un blam din partea șefilor săi ierarhici.

Prin această regulă, care consfințește înlăturarea elementelor lipsite de caracter sau care sunt cu totul inadaptabile, Mișcarea Legionară arată o altă latură a originalității sale:

– În loc de a se bucura de numărul aderenților posibili, se face o selecție prealabilă, care poate pune în încurcătură pe acela care dorește să organizeze cuibul. I se impune să facă o alegere chiar și printre cei mai buni prieteni ai săi, și să nu se lase influențat în alegerea sa de relații de prietenie, de înrudiri sau de alte legături personale. Odată cu organizarea cuibului, începe un alt gen de viață și întâmpină alte obligații și alte responsabilități...

– Pe de altă parte, în loc de a permite să intre în unitățile de bază toți aceia care doresc să o facă și să spună "vom vedea urmarea", Legiunea se străduiește să evite prezența stânjenitoare și vătămătoare a elementelor fără valoare morală. Povara unei asemenea mase n-ar face decât să întârzie, dacă nu, să împiedice, misiunea cuibului.

Această exigență inițială, de probitate prealabilă, cerută celor care revendică titlul de legionar este una din caracteristicile cele mai frapante ale Mișcării Legionare, care o deosebește profund de celelalte organizații politice din timpul nostru. Cu toate acestea un cuib trebuie să-și îndeplinească cu orice preț misiunea, în caz contrar el este considerat *"cuib mort"*.

Expresia *"cuib mort"* ar putea lăsa să se întrevadă dispariția anumitor cuiburi din circuitul organic al Mișcării, pentru motive reprobabile și echivoce. Nimic din toate acestea. Problema este mult mai simplă și mai semnificativă.

În cadrul Mișcării Legionare, acela care ia inițiativa formării unui cuib, își asumă o obligație morală față de Mișcare și față de el însuși. Cuibul trebuie să fie o unitate abilă, viabilă. Un cuib angrenat în viața Legiunii trebuie să fie un organism care se rotește fără încetare. Nu te angajezi în asemenea luptă, ca să spui că ești înscris în Garda de Fier. Aceasta are un scop măreț, dar un drum dificil. Membrii ei trebuie să urmeze cu însuflețire și în mod continuu acest scop îndepărtat. Sunt deci exigențe, obligații, sacrificii care se adresează tuturor membrilor și tuturor cuiburilor.

Dacă un cuib nu reușește să se mențină sau "se îmburghezește", ca urmare a incapacității șefului său, el devine în mod practic inutil în ansamblul efortului legionar. Dacă nu se dizolvă de la sine este lăsat la o parte trecând în categoria "cuiburilor moarte". Aceasta nu înseamnă că o unitate dispare definitiv ci numai că este "adormită". Este vorba pur și simplu de o unitate de luptă care nu corespunde și nu mai răspunde finalităților și mijloacelor atribuite organizației. Cuibul este înlăturat din cartier dar poate reveni acolo îndată ce își reia activitatea în conformitate cu regulile Mișcării Legionare.

Cuibul este, după cum s-a precizat, o unitate de educație, o grupă de luptă, o comunitate de muncă, o mutualitate de întrajutorare, un cămin spiritual și o școală de doctrină. La atâtea posibilități, tot atâtea căi obligatorii pentru legionari.

Odată admiși în cuib, membrii trebuie să se modeleze după principiile care călăuzesc noua lor viață. Ei nu pot să se dedice în mod exclusiv uneia sau altor căi și să lase de o parte restul. Cuibul, întrucât este formațiune de bază a Mișcării Legionare, constituie un TOT de metode, de țeluri de înfăptuit, de mijloace de acțiune. Este deci necesar ca totalitatea membrilor să aibă o *unitate de vederi și de comportament*. Deoarece cuibul îmbrățișează o multitudine de sarcini specifice, el urmărește și o finalitate unică: să realizeze, prin intermediul metodelor folosite, *sinteza omului legionar*, un prototip al omului nou.

Pentru toate aceste motive, se vede că alcătuirea unui nou cuib nu este o treabă ușoară. Dacă nu are la baza sa un om capabil, convins, voluntar, dacă cei ce sunt admiși nu au la rândul lor calitățile necesare, dacă atmosfera indispensabilă nu este creată și menținută, atunci organismul pus în plan nu va fi decât o unitate efemeră. Mai curând sau mai târziu, va intra în categoria cuiburilor moarte sau va dispărea pur și simplu din organizația legionară *datorită propriei lor neputințe* (s.trd.). Ca și pentru legionarii înșiși, există un sistem de selecție a cuiburilor active. Cuibul poate să ia ființă cu o oarecare ușurință, dar nu se menține la nivelul cerut de Mișcare decât dacă se urmează cu exactitate regulile constituirii sale și conexiunea sa interioară.

(Traducere din limba franceză de *Eugen Bălașa* după Editiile Carpați, Madrid 1973).

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

*Corneliu ZELEA CODREANU: Carticica șefului de cuib, pag. 51

PROBLEMA ASASINATELOR POLITICE DIN ROMÂNIA ÎN PERIOADA ANILOR 1930-1940

MOTTO: "AUDIATUR ET ALTERA PARS"

PREAMBUL: Mişcarea Legionară este un fenomen românesc apărut şi dezvoltat între cele două războaie mondiale, având ca obiectiv purificarea năravurilor, şi susţinea, că mai presus de interesele personale stă patria cu toate nevoile ei.

Dar, să dăm cuvântul lui Mircea Eliade:

"Cred în destinul neamului nostru; cred în revoluţia creştină a omului nou; cred în libertate, în personalitate şi dragoste.

De aceea cred în biruinţa Mişcării Legionare într-o Românie mândră şi puternică, într-un stil nou de viaţă, care va transforma în valori spirituale de universală circulaţie bogăţiile sufletului românesc".

Mircea Eliade

Cu privire la unele fapte negative săvârşite de legionari, s-a vorbit şi s-a scris mult şi chiar prea mult, fără ca ei, timp de 50 de ani, să se poată apăra, să aibă dreptul la replică.

De aceea, se cuvine să disecăm puţin problema, dar cu mult discernământ şi să vedem dacă numai legionarilor li se pot imputa crimele, asasinatele petrecute între anii 1930 -1940, de care, cu rea credinţă, se face atâta caz.

Mai întâi să vedem prin ce se caracterizează legionarismul, în ce constă crezul său moral, spiritual, naţional şi politic.

Analizând fenomenul legionar, constatăm că acesta era: anticomunist, antioligarhic, pentru dreptate socială, în spirit creştin, contra exploatării omului de către om şi dorea ca românul să devină stăpân în casa lui, era împotriva oricărui fel de corupţie şi politicianism, pentru apărarea şi buna chivernisire a banului public, pentru pedepsirea fără îngăduinţă, dar pe cale legală, a celor care pradă banul public, şi trădează interesele ţării.

Ori, acest suflu nou şi aceste repere programatice, nu puteau fi pe plac şi acceptate nici de comunişti, nici de politicianişti, nici de tot felul de clici care trăiau din exploatarea românilor, şi nici de evrei, care, pe atunci, alcătuiau3.5% din populaţia ţării şi deţineau 70% din pârghiile economice şi financiare ale ţării.

Deci, toate aceste forţe unite, aveau un interes comun să se opună prin toate mijloacele dezvoltării fenomenului legionar mergând până la lichidarea lui, deoarece prezenta un mare pericol, nu pentru ţară, ci pentru privilegiile lor.

Şi, totuşi, Mişcarea Legionară nu era obsedată de cucerirea puterii politice oricum, oricând şi cu orice preţ.

Linia ei consecventă era să opereze în deplină legalitate iar puterea politică să fie preluată, eventual, numai când 51% din populaţia românească va fi de acord cu fenomenul legionar, îl va înţelege şi sprijini şi când Mişcarea va avea cadre bine pregătite pentru funcţiile statului, începând de la primar şi până la ministru, şi numai în baza votului acordat de popor folosindu-se mecanismul democratic.

Ori, forţele ostile fenomenului legionar, mai ales după 1930, călcând legile ţării şi orice fel de omenie, s-au năpustit, pe nedrept, asupra tineretii legionare cu multă brutalitate şi cruzime.

În urma acestor ilegalităţi, provocări şi hărţuiri, venite din partea forţelor politicianiste şi afaceriste, prin intermediul autorităţilor statului, care se aflau în mâna lor, în perioada 1930-1940 s-au săvârşit o serie de abuzuri, fărădelegi şi crime.

Dar să vedem cine a iniţiat aceste crime şi câte au fost comise de legionari şi câte de forţele ostile. Este absolut necesar a analiza acest lucru pentru a ne lămuri, o dată pentru totdeauna, cine poartă vina comiterii acestor crime:

1. Între 8 iunie 1930 -1 septembrie 1940, se constată că au fost ucişi, fără judecată, 400 legionari nevinovaţi, de către forţele ostile legionarilor, iar legionarii au ucis 3 persoane: pe I. G. Duca, Mihail Stelescu şi Armand Călinescu. Deci asupra cantităţii crimelor, balanţa atârnă greu pentru duşmanii legionarilor şi este în favoarea legionarilor;

2. Cei 400 de legionari ucişi, majoritatea intelectuali de valoare şi studenţi şi care nu călcaseră legea cu nimic, erau deci nevinovaţi.

În schimb, cei trei ucişi de legionari se făceau vinovaţi de crime, deci erau criminali, cu excepţia lui Mihail Stelescu care a fost împuşcat ca trădător al Mişcării Legionare şi vinovat că a pus la cale omorârea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Deci, şi sub aspectul "calităţii" crimelor, balanţa este în favoarea legionarilor;

3. Un alt aspect demn de analizat şi foarte important, este să vedem cine se face vinovat de întâietatea crimelor.

Şi se constată:

a. În 1933 I. G. Duca, în calitate de prim-ministru, din ordinul unei puteri străine, scoate în afara legii Mişcarea Legionară călcând Constituţia, arestează cca. 12 mii de legionari şi sub patronajul său, autorităţile ucid 6 legionari fără nici o vină.

Drept represalii, deci ca răspuns la acţiunea lui I.G. Duca, care a provocat suferinţi imense tuturor familiilor româneşti s-a ucis (din ordinul lui) 6 legionari, 3 studenţi macedoneni, fără nici o aprobare din partea conducerii legionare, după ce sunt eliberaţi din închisoarea Jilava, se duc la Sinaia şi în gară îl împuşcă pe Duca, apoi se predau autorităţilor;

b. M. Stelescu, un fruntaş legionar, trece în tabăra forţelor ostile Mişcării trădând cauza legionară. Se încearcă aducerea lui pe calea cea bună, dar el, odată pornit pe drumul trădării, organizează uciderea lui C. Z. Codreanu.

Se descoperă acest complot şi 10 studenţi legionari ucid pe trădător şi se predau autorităţilor;

c. Cât priveşte pe Armand Călinescu, acesta se face vinovat de toate fărădelegile săvârşite împotriva legionarilor între 1932-1939. Dar ceea ce nu i-au putut ierta legionarii a fost faptul că a ordonat să fie ucis Căpitanul lor C.Z.Codreanu; fără judecată, prin strangulare. Şi atunci ei s-au răzbunat ucigându-l.

Aşadar, din cele de mai sus, rezultă clar că primii care au săvârşit crime sunt duşmanii Mişcării Legionarilor iar legionarii doar, ieşind din fire, au răspuns la aceste crime tot prin crimă.

Deci, la o analiză temeinică a faptelor petrecute, constatăm că legionarii au fost întotdeauna în postura de apărare, iar dacă mecanismul democratic ar fi funcţionat normal, şi legile ţării şi Constituţia ar fi fost respectate de autorităţi, de către cei ce conduceau ţara, nu s-ar fi petrecut nici o crimă.

Deci, şi sub aspectul întâietăţii crimelor, balanţa este în favoarea legionarilor.

Iar se mai poate ridica acuza că legionarii, în afară de cei trei amintiţi mai sus, au mai omorât în noiembrie 1940, 64 de foşti "demnitari" precum şi pe Nicolae Iorga şi Virgil Mărgeanu.

Pentru a fi înţelese mai bine aceste ucideri, o consultare a justificărilor prezentate de literatura legionară ar fi cea mai indicată.

Aici se va prezenta pe scurt, doar următoarele:

1. Cei 64 zişi "demnitari", nu erau decât 64 de criminali, vinovaţi că au luat viaţa, fără judecată, a 300 de legionari;

2. Explicaţia că au fost ucişi în timp ce erau în detenţie preventivă în închisoarea Jilava, se datorează următoarelor împrejurări:

a. Legionarii care au făcut săpăturile la groapa comună din curtea închisorii pentru scoaterea osemintelor celor 14 fruntaşi legionari, dintre care şi Căpitanul legionarilor C. Z. Codreanu, au avut o ruptură sufletească, când au constatat că în afară de placa de beton de un metru grosime, turnată peste groapă, peste corpuri, se mai turnase şi vitriol. Şi atunci, în această stare de revoltă sufletească, câţiva tineri legionari, dintre cei care participaseră la săpături, şi-au pierdut raţiunea şi din proprie iniţiativă pun mâna pe pistoale, se îndreaptă spre celule şi-i împuşcă pe cei 64 vinovaţi de crime, inclusiv de omorârea lui C.Z. Codreanu.

Gestul acestora s-a făcut fără ştirea conducerii legionare.

E bine să se reţină şi următorul aspect: dacă se ajungea la judecarea dosarelor celor 64 de criminali, sfârşitul lor era acelaşi, adică moartea, numai că de data aceasta ea era legală.

Cei vinovaţi de împuşcarea celor 64 de criminali, au fost arestaţi de Antonescu, judecaţi, condamnaţi la moarte şi împuşcaţi.

CAZUL IORGA-MADGEARU

În ce priveşte cazul Iorga-Madgearu acesta poate fi mai bine înţeles de cei interesaţi de adevăr, dacă vor citi şi studia cu atenţie interviul lui Horea Sima dat în 1961 la Madrid, redactorului revistei "Carpaţi" de N. S. Govora.

Aici vom prezenta doar câteva considerente:

1. Nicolae Iorga a fost un colos, un munte în cultura românească, dar în politică nu a excelat, având chiar puncte negre;

2. Nicolae Iorga, acest colos în cultură, cu regret, dar trebuie spus că se face vinovat de asasinarea lui C. Z. Codreanu şi a altor luptători naţionalişti, deci este autorul moral al unor crime şi abuzuri săvârşite în perioada regelui Carol al II-lea. Fără concursul lui Armand Călinescu şi Nicolae Iorga, regele nu şi-ar fi putut înfăptui planurile sale diabolice;

3. Totuşi, conducerea Mişcării Legionare în 1940 nu este de acord să se emită mandat de arestare pentru Nicolae Iorga, pentru a-l aduce la Jilava alături de ceilalţi 64 criminali, deoarece s-a ţinut seama că Iorga ....era Iorga;

(continuare în pagina 5)

Gheorghe GRIGORAŞ, Bacău

PROCESUL

Avocat Constantin Speteanu
membru al Partidului Pentru Patrie

– Şi eu sunt legionar!

Sala Tribunalului Militar îngheţase. Preşedintele completului de judecată, Primul Preşedinte al Tribunalului Militar, sărise literalmente de pe scaun.

– Domnule grefier, luaţi notă de declaraţia domnului avocat!

– Da, Domnule Preşedinte, repet: "şi eu sunt legionar".

De data asta silabisise: " şi eu sunt le-gi-o-nar"!

În jurul tânărului avocat, înalt, slăbuţ, cu ochelari, dar cu ochii vii, plini de un foc lăuntric, se făcuse un loc larg, foarte larg, dacă ţinem seama că în sala de judecată erau înghesuiţi şaptezeci şi şase de inculpaţi, cu gardienii de rigoare, rudele care îndrăzniseră să se aventureze, mame şi soţii, multe cu copii mici în braţe şi, mai ales, grupul de avocaţi, peste treizeci, ce se grăbiseră să se desolidarizeze de tânărul "confrate" depărtându-se de el cât era posibil în îngrămădeala aceea.

Era după "r e b e l i u n e a l e g i o n a r ă".

Completele Tribunalului Militar trimiteau zilnic la moarte grupuri întregi de "rebeli". Plutoanele de execuţie speriaseră locuitorii din "Valea Plângerii", iar crematoriul, sub zidul căruia se făceau execuţiile, nu-şi stinsese focurile de săptămâni.

– De ce vă speriaţi, Domnule Preşedinte? Noi suntem juriştii, şi juriştii se ghidează după acte legale!... Trăim astăzi sub imperiul decretelor din Octombrie, care declară România *"Stat Naţional Legionar"* cu singura mişcare politică autorizată, "Mişcarea Legionară"?. Aceasta este sub conducerea generalului Antonescu. Aţi abrogat aceste Decrete? Dacă "DA", mă duc şi eu lângă cei de colo, spuse cu fermitate tânărul apărător, întorcându-şi privirea spre cei dintre baionete, şi apoi continuă. În caz contrar, daţi-mi cuvântul!

În goana după *"legionari"*, Poliţia şi Siguranţa arestau pe oricine era denunţat că a luat parte la "rebeliune". Cei şaptezeci şi şase, de vârste, de ocupaţii, de credinţe politice diferite, fuseseră strânşi într-un grup. Spre satisfacţia celor ce nu vedeau cu ochi buni Mişcarea, "se mai întocmise un dosar."

– L-au arestat pe Ionel! Venise soţia lui, cu lacrimi în ochi, la Şeful de Cuib al arestatului. Mai târziu avea să vină şi soţia lui Vily cu aceeaşi veste.

Tânărul avocat, legionar şi Şef de Cuib, ce avea de făcut? Trebuia să-i apere! Îi cunoştea foarte bine. Ştia că sunt oameni de nădejde: buni ca pâinea caldă, cinstiţi şi corecţi, cu dragoste nestrămutată faţă de semeni, faţă de Neam şi de Hristos.

Studiase dosarul. Nimic! Numai un denunţ din care reieşea că cei doi erau legionari şi fuseseră la "rebeliune", făcut de vreun "prieten".

Veniseră la Tribunal mame şi soţii să caute un avocat. Se duseseră la cei mai vestiţi.

– Ai casă? Vinde-o, adă-mi cinzeci de mii şi ţi-l dau afară!

– Ai vacă? Vinde-o, adă-mi cincisprezece mii şi ţi-l eliberez!

Şi vindeau bietele femei agoniseala şi veneau cu ochii în lacrimi şi cu banii strânşi în mâini să-şi salveze copilul sau soţul.

Pledoariile duraseră o săptămână. Fiecare avocat trebuia să-şi justifice onorariul; deci trebuia să vorbească! Şi vorbeau... şi vorbeau...

Un astru al literaturii, bun orator, vorbise un ceas întreg, fără să ridice acolo măcar o problemă de drept. Nu, făcuse literatură inspirându-se din Hugo şi punând pe bietul Abate Miriel să repete pentru a nu ştiu câta oară; "Fiule, eu ţi le lăsasem pe amândouă; de ce ai luat unul? (din sfeşnicele furate, bineînţeles)".

Un altul, mare maestru al barei, mare ca nume şi ca pântece, s-a ridicat greoi, şi după ce şi-a şters faţa jovială şi plină de sudoare, cu o batistă, cât un cearceaf, a vorbit cu emfază aproape două ceasuri spunând o poveste spumoasă fără legătură cu procesul, apoi, satisfăcut de marea-i ispravă, s-a aşezat victorios cu convingerea că a câştigat "bătălia", dar, mai ales mulţumit că şi-a rotunjit buzunarul.

După această ultimă "perlă", Preşedintele a întrebat:

– Mai doreşte cineva să ia cuvântul?

Tânărul avocat se ridicase, fără să apuce să spună vreun cuvânt, căci acesta i-o tăiase scurt!

– Păi, au vorbit colegii dumneavoastră!

Şi răspunsul venise mieros şi parşiv:

– Dacă discursurile distinşilor mei colegi au sădit în sufletele şi în cugetele Domniilor Voastre convingerea că cei de-acolo – şi arătase spre arestaţi – sunt nevinovaţi şi veniţi cu un verdict de achitare, renunţ la cuvânt. În caz contrariu, Vă rog, să-mi daţi cuvântul.

– Poftim, aveţi două minute.

Spre stupoarea generală tânărul răspunse:

– Domnule Preşedinte, lumea vorbeşte că sunteţi un magistrat aspru. Eu zic "i n t e g r u", dar nu ştiam că sunteţi şi glumeţ! În două minute nu pot nici măcar să enunţ, darămite să rezum!

– Spuneţi atunci lucruri care să intereseze Tribunalul, zise cu gravitate "şeful", apăsând pe ultimul cuvânt.

– Da, Domnule Preşedinte, şi încep prin a vă face o mărturisire. Şi urmă depoziţia care îngheţase tribunalul: "şi eu sunt legionar"...

Prezidentul şocat, se uită la Completul de Judecată, şopti ceva, apoi se adresă tânărului entuziast:

– Poftiţi, luaţi cuvântul!

Şi într-o linişte mormântală, tânărul îşi începu pledoaria.

Arătă mai întâi că, datorită acestui Decret, faptul de a te declara legionar nu constituie un delict, că aşa zisa r e b e l i u n e nu era, în fapt, decât acţiunea duşmanilor ţării, că unirea dintre "Mişcare" şi general, dintre acea forţă, bazată pe disciplina şi dispreţul faţă de moarte al legionarilor, şi conducerea generalului, ar fi făcut din Statul Român un bloc, o stâncă de care, izbindu-se ar fi pierit orice "prieten", indiferent de nume: Moscova, Berlin, Londra sau Washington.

O dată distrusă această uniune, Ţara era la dispoziţia oricui.

Şi câtă dreptate avea...! Iunie 1940, cedarea Basarabiei şi apoi a unei părţi din Dobrogea, oferită "prietenilor" din sud, completată cu înstrăinarea Ardealului de Nord, aveau să îndeplinească unele vechi profeţii.

În deplină linişte, fără a mai fi tulburat, îşi continuă discursul arătând motive de drept care apărau de pedeapsă pe cei din boxă: executarea de ordin – menţionând încă o dată disiplina liber consimţită şi faptul că nu se deschisese încă acţiune publică împotriva şefului Mişcării de atunci.

Rebeliune împotriva ta însuţi! Ce fel de rebeliune poate fi aceasta?

Vorbi atunci de mişcarea naţionalistă, de doctorul Nicolae Paulescu, primul care arătase pericolul străin din viaţa politică a ţării, de Cahal, de Francmasonerie, de Iudaism, de "M i ş c a r e a L e g i o n a r ă", care avea în rândurile ei pe cei mai buni şi mai curaţi fii ai Neamului, care vroia să producă un OM NOU, capabil să reziste atât ispitelor, cât şi torturilor de tot felul.

A relevat apoi sublimul scop al Mişcării: crearea unei şcoli de puternice caractere.

A evocat *"Râpa Galbenă"*, primul şantier de afirmare legionară, unde lucrau profesori universitari, alături de preoţi, de muncitori şi studenţi; a relevat prigoana şi nedreptăţile suferite, dizolvările ilegale, abuzurile, morţii Mişcării, mii la număr, care nu aveau altă vină decât aceea că îşi iubiseră Ţara şi doriseră să o facă ca *"soarele sfânt de pe cer"*.

Tribunalul şi asistenţa ascultau vrăjiţi. După două ore, Preşedintele îndeamnă oratorul: *"Continuaţi, domnule avocat!"*

– Domnule Preşedinte, Onorată Instanţă, regret că nu am timpul necesar să vă arăt prin ce primejdie trece Patria şi mai ales Neamul nostru!

Şedinţa se ridicase. Tânărul îşi strânsese materialele, ieşise în sala mare, în holul judecătoriei, (pardon al Tribunalului!) unde se judecau "crimele" legionarilor şi se pregătea să plece, când se auzi strigat:

– Domnul avocat S...!

Cine striga? Un plutonier major de jandarmi, înalt cam de doi metri, cu alură de boxeur la toate categoriile.

– Vor să mă aresteze! îi trecu prin minte apărătorului. Bine! Să fim demni! şi îndreptându-şi umerii răspunse cu curaj: "eu sunt"!

– Domnul Preşedinte vă roagă să poftiţi la dânsul în cabinet – grăi cu preţiozitate "boxeurul".

– Aha! vor să mă înhaţe fără scandal. Bine, să vadă cu cine au de-a face!

Intră drept, cu capul sus, în biroul Preşedintelui şi zise:

– Domnule Preşedinte, am avut cinstea să fiu invitat la Dumneavoastră!

Încăperea era tixită de judecători, de procurori, de grefieri; mă rog, de tot aparatul înaltei instanţe. Tânărul rămase uluit, nu ştia ce voiau de la dânsul.

"Bosul" se ridică grav din fotoliu, se înclină puţin în faţa celui venit şi rosti:

– Domnule avocat, personal şi în calitate de preşedinte al acestei instanţe ţin să vă mulţumesc. Sunteţi primul şi singurul avocat care ne-a lămurit în această problemă. Vă mulţumesc încă o dată, rugându-vă să mai poftiţi.

– Domnule Preşedinte, vă mulţumesc, la rândul meu, pentru aceste cuvinte dar nu mi-am făcut decât datoria de om, de avocat şi mai presus de toate, de Român. În ceea ce priveşte revenirea mea în faţa Domniilor Voastre, nu o văd probabilă. Ar fi de prisos, pentru că ar trebui să mă repet. Vă rog însă ca la viitoarele procese cu acelaşi subiect şi cauză să ţineţi seama de spusele mele şi când judecaţi, să vi le reamintiţi.

EPILOG

Urmare a acestui proces, camarazii mei au fost achitaţi! Peste câţiva ani, însă, au venit din nou vremuri de restrişte, au venit timpurile blestemate ale erei bolşevice. Eliberată, azi, Patria se zbuciumă încă în confuzie, lipsuri şi deznădejde.

Dar va veni clipa, şi nu este departe, când tineretul, sub oblăduirea Arhanghelului, va rupe zăgazurile şi în Duhul Căpitanului, va *"izbucni năpraznic spre lumină"!*

PERSONALITĂŢI LEGIONARE

GRIGORE MANOILESCU (1898 - 1963)

• *Ziarist şi publicist remarcabil, figură de seamă a naţionalismului românesc.*

S-a născut la Iaşi. Frate cu Mihail Manoilescu.

Ziarist, scriitor, publicist remarcabil, cercetător şi editor neobosit.

A fost director general al minelor de la Şorecani.

Colaborator la periodice naţionalist-creştine, în toate momentele importante din istoria Mişcării Legionare.

Comandant legionar, a condus în toamna anului 1940 ziarul ***"Buna Vestire"*** până la apariţia articolului percutant ***"Fără mănuşi"***, care a iritat pe antonescieni.

Atât în ţară cât şi în exil, a fost mereu preocupat să facă cât mai mult pentru Mişcare.

A fost director al editurii ***"Cartea pribegiei"***, prin care a redat tiparului cărţi preţioase ale spiritualităţii naţionale.

A publicat: ***"Centrala termoelectrică Şorecani"*** (1932); ***"Şomeri şi şomaj"*** (1933); ***"Sindicalizarea legală a industriilor"*** (1932).

În exil a editat o amplă lucrare ***"Integration de l'Europe Danubienne"*** (1968) şi a participat la publicarea cărţii ***"Corneliu Zelea Codreanu, 20 de ani de la moarte"*** (1958).

CORIOLAN MATEI (1905-1994)

• *Om de ştiinţă, matematician, personalitate dârză, luptătoare.*

Născut în comuna Corunca, judeţul Mureş. Tatăl preot, bunicul preot, străbunicul iobag, omorât de unguri, cu topoarele, pentru că ajutase oştile lui Avram Iancu.

Urmează şcoala primară maghiară şi liceul maghiar romano-catolic de la Târgu-Mureş şi Şimleul Silvaniei (cu predominanţă evreiască). Se înscrie la facultatea de matematică a Universităţii din Cluj şi devine profesor de matematică la liceele din Ludoş şi Baia de Arieş.

La 20 de ani cunoaşte pe Corneliu Codreanu, la Iaşi. Se încadrează în Mişcarea Legionară de la începuturile ei. Apare ca acuzat în procesul Duca, în aprilie 1933, când este achitat. În 1936 era Şeful legionar al judeţului Mureş şi colaborator apropiat al lui Ion Banea, şeful Ardealului legionar.

Sub regimul comunist suportă o lungă serie de condamnări, succesive, la închisoare, lagăre de muncă, Bărăgan.

Coriolan avea în sânge însuşirile strămoşilor lui, vajnici luptători ardeleni împotriva stăpânirii străine şi, prin tradiţie familială, o temeinică trăire creştină.

VIRGIL IONESCU (1892-1960)

• *Reputat inginer şi tot atât de mare român-legionar*

Ca inginer este membru în Consiliul de Administraţie al Uzinelor Malaxa. Apropiat al regelui Carol al II-lea, înainte de anul 1930.

Aduce servicii Mişcării Legionare printr-o justă informare asupra ei a camarilei din jurul regelui.

Este numit comandant legionar de Corneliu Codreanu în 1934.

În noaptea de 21/22 septembrie 1939 se afla, ca internat politic, în spitalul militar de la Braşov. Supravieţuieşte masacrului prin intervenţia directă a lui Carol al II-lea.

S-a stabilit în străinătate, după 1944, unde scrie ***"Memorii"*** (Buenos Aires, 1979), din care extragem:

"Prin Nichifor Crainic am cunoscut pe Corneliu Zelea Codreanu... Am intuit în acea clipă că acest om va fi pentru mine mai mult decât o cunoştinţă oarecare, că va juca un rol în viaţa mea, că poate o va răscoli în întregime şi am înţeles aprioric să-l urmez, chiar dacă aceasta, nu va însemna pentru mine decât sacrificii şi renunţări".

A decedat în exil.

M.R.

(continuare din pagina 3)

4. Cei ce l-au ridicat pe Nicolae Iorga de acasă şi l-au omorât erau într-adevăr, încadraţi în Mişcare, dar actul lor criminal, nu numai că a fost săvârşit fără ştirea conducerii legionare, dar nici nu s-au comportat ca legionari, în sensul că după comiterea crimei să se predea autorităţilor asumându-şi răspunderea.

5. Mişcarea Legionară nu şi-a asumat niciodată răspunderea pentru uciderea lui Nicolae Iorga şi Virgil Madgearu şi consideră că la mijloc ar putea fi vorba şi de o mână străină, diversionistă, pentru a compromite Mişcarea şi a grăbi înlăturarea ei de la putere. Până în prezent nu sunt, totuşi, dovezi certe, dacă a fost mâna Gestapoului german, a serviciilor secrete engleze sau sovietice, ori a Serviciului Secret din România condus de Eugen Cristescu, un duşman notoriu al legionarilor. Cu privire la Virgil Madgearu trebuie avut în vedere că acesta nu a ucis şi nu a contribuit la uciderea legionarilor.

Uciderea lui Nicolae Iorga a fost o greşeală şi ea apasă, pe nedrept, pe capul Mişcării Legionare.

În completarea imaginii, cu privire la comportamentul legionar, şi dacă ţinem cont că, în toamna anului 1940, conducerea legionară a fost obsedată de ideea răzbunării cu orice preţ,, se poate medita şi asupra următoarelor aspecte:

Se pune o întrebare simplă: legionarii o dată având puterea statului în mână aveau dreptul să tragă la răspundere, pe cale legală, pe toţi cei vinovaţi de crime, precum şi pe complicii lor, şi pe toţi cei care, călcând legea, au comis abuzuri? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ.

(va urma)

IN MEMORIAM

Au trecut doi ani de când camaradul nostru iubit, Părintele Eugen Berza (Zelea) ne-a părăsit pentru totdeauna, la 15 august 1996.

Să ne închinăm, cu pietate, la mormântul ce-i acoperă truditul şi chinuitul trup.

Acest mormânt va trebui să fie mândria şi locul de reculegere şi îmbărbătare pentru cei ce-l caută pe Dumnezeu.

Ardé Ţara de morminte şi printre aceste morminte sfinte, şi mormântul Părintelui Eugen Berza străluceşte deopotrivă alături de marii noştri martiri şi mucenici care şi-au dăruit viaţa lui Dumnezeu şi luptei naţionale.

Amintirea lui şi faptele sale sunt o comoară preţioasă şi sacră şi un îndemn pentru cei ce vor să slăvească memoria înaintaşilor.

Părintele Eugen Berza şi-a înălţat faptele până la sublim, ridicându-se la lupta împotriva unei ideologii atee şi tiranice.

Suferinţele lui i-au dat aureolă de martir, căci el a murit neînvins în credinţa sa.

El va rămâne şi un simbol al pătimirilor româneşti, căci românii erau cei ucişi la ei acasă de către invadatorul bolşevic.

Nu plângem!

Noi ne cuminecăm cu faptele lui spre întărirea trupului şi a sufletului şi a avântului în lupta, de apărare, pe mai departe a fiinţei naţionale şi a legii străbune. Să nu pierdem nici o clipă legătura cu morţii noştri. Prin rugăciune şi fapte.

Să nu uităm că atunci când încetează fapta şi rugăciunea cea deapururi biruitoare, începe urâciunea căderilor şi nu mai suntem noi.

Aşa să ne ajute Dumnezeu! AMIN!

Dormi în pace!

15 august 1998

Petru C. BACIU

O REPLICĂ LA FALSURILE GROSOLANE ŞI INFAMIILE DIN MANUALUL PENTRU CLASA a XII-a "ISTORIA ROMÂNILOR 1821-1989"

(urmare din Nr. 12/13, iulie-august 1998)

Vestea asasinatului i-a cutremurat pe legionari şi nu numai pe ei. Foarte mulţi ar fi fost dispuşi să moară ca să fie salvat cel care fusese idolul unei mari părţi a tineretului român. Onoarea şi simţul de dreptate cereau satisfacţie. O echipă de tineri prahoveni, sub conducerea tânărului avocat Miti Dumitrescu, îl împuşcă pe Armand Călinescu în ziua de 21 septembrie 1939. A fost un bun pretext pentru sângerosul rege să procedeze la decapitarea Mişcării Legionare. În temniţa de la Râmnicu Sărat se aflau 13 fruntaşi legionari condamnaţi în procesul intentat Comandamentului Legionar, după condamnarea lui Corneliu Codreanu. În lagărele de la Miercurea Ciucului şi Vaslui se aflau de asemenea mulţi valoroşi reprezentanţi ai elitei legionare. A urmat un masacru cum nu s-a pomenit, nu numai la noi, ci în întreaga lume europeană. Au fost asasinaţi atunci toţi cei 13 întemniţaţi la Râmnicu Sărat, 44 fruntaşi din cei care se aflau în lagărul de la Miercurea Ciucului, 33 din lagărul de la Vaslui, 7 fruntaşi legionari care erau internaţi la Spitalul Militar din Braşov, în pavilionul rezervat deţinuţilor legionari, precum şi câte 3-5 fruntaşi legionari din fiecare judeţ. Într-o singură noapte Mişcarea Legionară fusese decapitată. Au dispărut atunci ing. Gheorghe Clime, preşedintele partidului *"Totul pentru Ţară"*, prinţul Alexandru Cantacuzino, Nicolae Totu şi Bănică Dobre, cu toţii făcuseră parte din echipa care a luptat în Spania împotriva comunismului, unde şi-au dat viaţa martirii Ion I. Moţa şi Vasile Marin, pentru apărarea Bisericii Creştine universale.

Au mai fost asasinaţi atunci dr. Ion Banea, conducătorul Ardealului legionar, avocaţii Alexandru Cristian Tell, Mihail Polihroniade, Traian Cotigă, Puiu Gârniceanu, doctor în teologie Gheorghe Furdui, doctor Paul Craja, economiştii Grigore Pihu şi Gheorghe Istrati, conferenţiar universitar dr. ing. Eugen Ionică, Iordache Nicoară, asistentul profesorului G.G. Longinescu, căpitanul Emil Siancu - tribunul moţilor - şi mulţi alţii, deosebit de preţuiţi în lumea legionară şi nu numai.

Au fost deci asasinaţi în noaptea aceea apocaliptică *254 de fruntaşi legionari,* printre care şi cei mai apropiaţi colaboratori ai lui Corneliu Codreanu.

Nu aţi ştiut chiar nimic despre aceste masacre, ale căror victime erau legionarii, domnilor "istorici"?

Noi sumtem convinşi că aţi ştiut, însă dacă aţi fi făcut vreo referire la ele ar fi fost ratat scopul acestui capitol: defăimarea Mişcării Legionare, prezentând-o ca pe o formaţiune politică extremistă, capabilă de crime fără nici o justificare.

Calomniaţi băieţi, calomniaţi, că până la urmă tot rămâne ceva!

Nu aţi avut de ce să vă temeţi de un eventual proces de calomnie, întrucât se ştie prea bine că cei care contribuie la defăimarea legionarilor sunt invulnerabili: *ei nu au decât de câştigat.*

Evenimentele de la 3-6 septembrie 1940 şi 21-23 ianuarie 1941

În evenimentele de la 3-6 septembrie 1940, legionarii au colaborat cu generalul Ion Antonescu *nu pentru instaurarea Statului Naţional Legionar, ci pentru alungarea regelui asasin,* care se dovedise capabil să cedeze oricât din teritoriul ţării. De altfel, după abdicarea regelui, pentru formarea noului Guvern, Antonescu a făcut apel la Partidul Naţional Ţărănesc şi la cel Liberal, dar a fost refuzat şi, în ultimă instanţă, s-a adresat lui Horia Sima. La vremea aceea, după ce cei mai valoroşi colaboratori ai lui Corneliu Codreanu fuseseră masacraţi, Mişcarea nu s-ar fi angajat la guvernare. A făcut-o totuşi ca un sacrificiu necesar pentru a contribui la redresarea morală a poporului român care se afla aproape de culmile disperării.

Iată ce declară Ion Antonescu la procesul din 1946: "Am ajuns la formarea Guvernului cu Horia Sima, pentru că Horia Sima reprezenta baza politică a ţării în acel moment. Toată ţara se manifesta pentru regimul legionar".

În compania lui Mihai Antonescu, în calitate de ministru al Justiţiei, Alexandru Roşianu, ministru adjunct la Interne şi Eugen Cristescu, cunoscuţi fervenţi antilegionari, nu putea fi vorba decât de o mezalianţă.

Cei care au procedat la împuşcarea celor ce se aflau întemniţaţi la Jilava, au comis o faptă, fără îndoială, regretabilă şi o mare greşeală. Absolut toţi cei omorâţi se făcuseră vinovaţi de odioase crime, ale căror victime au fost legionarii, inclusiv Corneliu Codreanu, unii pentru că le comandaseră, iar alţii pentru că le executaseră. Cu ocazia anchetării lor, cu toţii recunoscuseră vina. Maiorul Dinulescu, cu lux de amănunte, a declarat cum a fost pusă la cale asasinarea lui Corneliu Codreanu. Ar fi fost necesară judecarea lor. Din nefericire, Mihai Antonescu, pentru motive de procedură, pe care le-ar fi dorit "ireproşabile", a tot amânat judecarea lor până la producerea unor evenimente planificate, care au avut loc la 21-23 ianuarie 1941, dar nu sub forma unei "rebeliuni legionare", cum le consideraţi şi dvs., ci, de fapt, o clasică "lovitură de stat", cum se poate lesne demonstra.

Iată ce declară Eugen Cristescu la procesul din 1946: "Această mişcare politică trebuia să fie epuizată într-un fel oarecare. Ori o iei şi o suprimi total, ori o aduci la Guvern şi într-o manieră oarecare, după un timp, o suprimi... Domnul Mareşal a avut nesfârşite discuţii cu Sima şi din pricina mea. Atunci a avut loc acea celebră întrunire (general Antonescu, Al. Roşianu şi Eugen Cristescu) în care s-a hotărât că trebuie suprimaţi toţi legionarii. Planul era complet stabilit."

De altfel, domnilor Mihai Manea şi Bogdan Teodorescu, dvs., la pag. 337, printre altele, aţi consemnat: "iar legionarii au trecut la organizarea de detaşamente şi la baricadarea în sedii". Dacă a fost necesară baricadarea se poate deduce că nu ei erau agresorii, domnilor istorici.

Este foarte adevărat că în zilele acelea s-au produs vandalisme şi spargeri de magazine însă, în împrejurări similare, pretutindeni au loc astfel de acte regretabile, pe care, de fapt, le produce mahalaua. Astăzi există probe că Eugen Cristescu, cu oamenii lui, a organizat distrugeri de magazine şi case evreieşti, cu oameni special instruiţi, îmbrăcaţi în cămăşi verzi pentru a fi puse, astfel, distrugerile, pe seama legionarilor în scopul compromiterii Mişcării Legionare. Ca de altfel şi înscenarea "crimelor" de la Abator, care au fost dezminţite de conducerea Abatorului din acea vreme şi de juristul criminalist Petre Pandrea.

Cu privire la cei ucişi în timpul acelor evenimente, aţi consemnat şi moartea unor ofiţeri şi ostaşi ai Armatei Române. Se presupune că au căzut în timpul luptelor dintre legionari şi Armată. Aţi putea preciza unde a avut loc măcar o singură luptă? Nu, domnilor, nu a fost nici o luptă!

Dacă cineva dintre dvs. va avea curiozitatea să verifice registrele de stare civilă, va putea constata că nici un ofiţer nu a murit în timpul unor lupte născocite pentru defăimarea Mişcării Legionare. Nimeni dintre dvs. nu a avut şi nu are interesul unei astfel de investigaţii.

Cei mai mulţi dintre cei ucişi atunci au fost legionarii, care mergeau cântând şi cerându-i generalului Antonescu să revină asupra demiterii generalului Constantin Petrovicescu, sub pretextul că, neasigurând paza ofiţerilor din Armata Română, maiorul Döring, din serviciul secret al acelei armate, fusese ucis de un spion englez de origine greacă. De fapt, de ordinea publică răspundea colonelul Alexandru Roşianu, omul de încredere al generalului Antonescu.

Cât priveşte asentimentul tacit al Reichului pentru declanşarea acelor evenimente, nu legionarii l-au avut, ci generalul Ion Antonescu care tocmai se întorsese din Germania, de la întâlnirea cu Hitler, cu unda verde a acestuia pentru declanşarea loviturii de stat de la 21 ianuarie 1941.

Autorii manualului de istorie pentru clasa XII-a nu sunt numai vicleni, impostori, falsificatori de istorie, ci şi mutilatori de suflete.

Astăzi, după o jumătate de secol de dictatură bolşevică şi neocomunistă, după atâtea suferinţe şi jertfe, într-un regim creştin-democrat, cu un preşedinte român, iubitor de ţară, de adevăr şi dreptate, astăzi, dăm copiilor noştri, nepoţilor noştri şi ai celor ce s-au jertfit în războiul împotriva haosului bolşevic şi în temniţele comuniste, dăm acestor copii să înveţe dintr-un manual îmbâcsit de falsuri grosolane, care întrec până şi falsurile din "istoria" lui M. Roller.

Dacă am bănui că aveţi o fărâmă de credinţă în Dumnezeu, v-am întreba: "Domnilor, nu vă temeţi de dreapta lui pedeapsă?" *(F.C.B.V).*

REDACŢIA

Fondator: Simion GHINEA - VRANCEA

Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Radu MOLDOVAN
Administraţia (tl.:610 46 71): Mişu DUMITRESCU
• Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie. Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: "F C B - V" - CP 8-27 Bucureşti
Tipărit la Tipografia EDITURII "ELISAVAROS"

I.S.S.N.: 1453 - 5602